

ΤΟΥ **Αντώνη Δραγανίγου**

Στριμωγμένη η κυβέρνηση

Νέες δυνατότητες απαιτούν μια τομή σε κίνημα και Αριστερά

Αν κάτι αλλάζει το πολιτικό τοπίο και ξαναβάζει ισχυρά ερωτήματα είναι η νέα είσοδος του λαϊκού παράγοντα στο πολιτικό προσκήνιο! Στις αρχές του χρόνου, όταν ο πολύς Γ. Κατρούγκαλος κατέβαζε το νομοσχέδιό του και μας εξηγούσε -είναι αλήθεια με μια παρισινή φινέτσα που δίνει το μαντηλάκι στο πέτο- πόσο πολύ με το ασφαλιστικό του προστατεύει τους φτωχούς, είχαμε το ερώτημα αν η προπαγάνδα του θα περάσει, αν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ θα πετύχει μια νίκη αστραπή πάνω στον λαό ή αν θα βρεθούν οι δυνάμεις μιας νέας αντίστασης, αν τρεις μόλις μήνες μετά την δεύτερη εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, θα γίνει κρίκος αγώνα, εφαλτήριο αντεπίθεσης.

Το ζήτημα αυτό λύθηκε! Το έλυσαν τα δεκάδες χιλιάδες τρακτέρ στους δρόμους, και πρώτα από όλα στην καρδιά του κάμπου, στο μπλόκο της Νίκαιας, η απεργία και οι συγκλονιστικές διαδηλώσεις της 4ης του Φλεβάρη. Σήμερα είναι η κυβέρνηση που στέκεται με την πλάτη στον τοίχο, να χρησιμοποιεί όλα τα απίστευτης χυδαιότητας επιχειρήματα του Σαμαρά και του Βενιζέλου, από το κοινωνικό αυτοματισμό μέχρι την τρομοκρατία της «εξόδου από την ευρωζώνη» και μαζί και την βία των δυνάμεων καταστολής, με όλη την μεγαλόπρεπη γελοιότητα των νεόκοπων που δεν μπορούν να βρουν καν ένα μέτρο στον αμετροεπή τους κατήφορο!

Ο κόσμος της δουλειάς, οι εργάτες, οι μικρομεσαίοι αγρότες, οι φτωχοί αυτοαπασχολούμενοι σπρωγμένοι από την βουκέντρα της ανάγκης και τον εκβιασμό της επιβίωσης, οπλισμένοι με την πολιτική πείρα πέντε χρόνων σκληρών αγώνων, αποφασίζουν να προτάξουν την οργή, να αφήσουν πίσω την πολιτική αμηχανία και το υπαρξιακό «ψάξιμο»

τμημάτων του «πολιτικού προσωπικού» της αριστεράς και να βγουν στον δρόμο! Για το ψωμί και την ζωή τους.

Όλη αυτή η λαϊκή κίνηση δεν είναι φυσικά χωρίς πολιτικό υπόβαθρο και πολύ περισσότερο χωρίς πολιτικές συνέπειες. Φαίνεται λοιπόν ότι ένα πολύ μεγάλο κομμάτι του λαού επιμένει! Επιμένει να απορρίπτει τα μνημόνια, να δυναμώνει την κριτική την ΕΕ, να κατανοεί την ανάγκη της ρήξης με τους τραπεζίτες και τα μεγάλα συμφέροντα. Αυτό είναι το πρώτο, ουσιαστικό πολιτικό συμπέρασμα από την μάχη του ασφαλιστικού.

Ο λαϊκός κόσμος έχει την τάση να ξεπεράσει τον ΣΥΡΙΖΑ χωρίς παράλληλα να ενισχύονται τα άλλα αστικά μνημονιακά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, Ένωση Κεντρώων), ενώ ούτε η ΝΔ του Κυριάκου Μητσοτάκη -αυτής της ορντινάντσας της τρόικας και των Γερμανών- μπορεί να αποτελέσει «πειστική εναλλακτική λύση», παρά την λυσσασμένη μάχη για την ηγεμονία που δίνουν μέσα στο κίνημα οι αντιδραστικές και ακροδεξιές δυνάμεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί την κύρια επιλογή της αστικής τάξης και των «Θεσμών» για το πέρασμα των μνημονίων με τις λιγότερες δυνατές κοινωνικές αντιδράσεις. Η αποτυχία του σε αυτό τον ρόλο, και ακόμα η πρωτόγνωρη σύμπλεξη των κοινωνικών με τα εθνικά ζητήματα (βλ. νατοϊκή αρμάδα στο Αιγαίο) δημιουργούν συνθήκες όξυνσης της πολιτικής κρίσης και τροφοδοτούν μία πρωτοφανή ρευστότητα στο πολιτικό σκηνικό και την αριστερά.

Πλάι λοιπόν στις πολύ μεγάλες και προφανείς δυσκολίες, (αρνητικός πολιτικός και κοινοβουλευτικός συσχετισμός, τεράστια κοινωνική δυσκολία, πολύ αδύναμη οργάνωση του λαού κλπ) φαίνεται ότι ανοίγεται ένα πεδίο νέων σοβαρών δυνατοτήτων.

Το σύνολο των εξελίξεων δείχνουν την δυνατότητα για μια ριζική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων. Την δυνατότητα να υπάρξει ανασυγκρότηση του κινήματος μέσα στην μάχη, δημιουργώντας όπλα για τις επόμενες αναμετρήσεις. Να νικήσουμε την απογοήτευση και την ηττοπάθεια. Να δυναμώσει η τάση για συνολική ρήξη με την πολιτική κεφαλαίου, ΕΕ, ΔΝΤ και τους φορείς της. Να στραφεί η δυσaréσκεια προς τα αριστερά και όχι προς τα δεξιά, με δική μας επιδίωξη προς την μαχόμενη, αντικαπιταλιστική και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά.

Όμως για να γίνει αυτή η υπαρκτή δυνατότητα πραγματικότητα πρέπει να γίνει μια τομή, να υπάρξει ένας στρατηγικός επανεξοπλισμός στο κίνημα και την Αριστερά και πρώτα από όλα να κάνουμε μια τομή στην δική μας Αριστερά! Δεν αρκούν τα κινηματικά και πολιτικά καύσιμα που μας έφεραν έως εδώ. Πρέπει να διαμορφωθεί ένα νέο ηγεμονικό

αντικαπιταλιστικό σχέδιο, με πυρήνα την βαθύτερη σύνδεση της μάχης για το αγωνιστικό εργατικό και λαϊκό μέτωπο ανατροπής της επίθεσης με εργατική ηγεμονία, σε επαφή με τις πιο μαχόμενες και ριζοσπαστικές τάσεις των αγώνων, με τα βήματα οικοδόμησης του αντικαπιταλιστικού πόλου – μετώπου σε επαφή με όλες τις πολύμορφες προς τα αριστερά αναζητήσεις της περιόδου!

Έξω από την ΕΕ, ρήξη με το κεφάλαιο Πολιτική κλιμάκωση

Οι όροι αυτής της λογικής προκύπτουν ζωντανά, χωρίς να εξαντλούνται, μέσα από τους όρους για τη νίκη της κοινωνικής και της πολιτικής σύγκρουσης που βρίσκεται σε εξέλιξη. Πράγματι και στον συγκεκριμένο αγώνα, η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη ρίχνουν στην μάχη τα «μεγάλα μέσα», τα κεντρικά πολιτικά διλήμματα. . «Αν δεν τελειώσει με επιτυχία η αξιολόγηση, δεν θα πάρουμε την δόση, θα βγούμε από την ευρωζώνη και την ΕΕ, και ακόμα θα πέσει η ..” «αριστερή κυβέρνηση» (sic)”.

Εδώ είναι λοιπόν που ο «στρατηγικός επανεξοπλισμός» στην αριστερά αποκτά περιεχόμενο. Εδώ είναι που η αριστερά χωρίς μισόλογα πρέπει να φωνάξει.. «τόσο το καλύτερο!» Αν είναι να διαλέξουμε μια αξιοπρεπή ζωή και την διαρκή ατέλειωτη κόλαση των μνημονίων, το να διαγράψουμε τις συντάξεις ή το χρέος, τις ζωές μας ή το ευρώ, τότε πρέπει να πάρουμε τον «άλλον δρόμο» έξω από την ευρωζώνη και την ΕΕ, σε ρήξη με τον καπιταλιστικό μονόδρομο. Τα ζητήματα της άμεσης πολιτικής διεξόδου, οι βασικοί κόμβοι του προγράμματος της ανατροπής, επανέρχονται στην ημερήσια διάταξη, γίνονται πολιτικό δίλημμα, κουβέντα στα καφενεία, σημείο διαμόρφωσης της συνείδησης και του άμεσου συσχετισμού δύναμης. Ο λαϊκός κόσμος ξαναπιάνει το νήμα του δημοψηφίσματος, αλλά αυτή την φορά πιο βαθιά, πιο ουσιαστικά, πιο «ψιλιασμένα», στο έδαφος των κοινωνικών αγώνων και των πολιτικών απαντήσεων που πρέπει να δοθούν από το ίδιο το κίνημα, μέσα στους αγώνες, και για να νικήσουν οι αγώνες.

Θα υπάρξει μια αριστερά που να ανταποκριθεί σε αυτήν τη ανάγκη; Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παλεύει για μια τέτοια Αριστερά. Από αυτή την σκοπιά παρεμβαίνει και πάρθηκαν οι σχετικές πρωτοβουλίες το προηγούμενο διάστημα. Από αυτή την σκοπιά λέμε ότι δεν είναι σωστό δυνάμεις που παίζουν καθοριστικό ρόλο στου αγώνες να υπεκφεύγουν από τα ερωτήματα αυτά, να τα παραπέμπουν στο μέλλον, να μην βάζουν θέμα για τα μνημόνια, το χρέος και την ΕΕ εδώ και τώρα, σαν άμεσο στοιχείο της κλιμάκωσης του αγώνα που πρέπει να είναι πρώτα από όλα πολιτική κλιμάκωση.

Μορφές οργάνωσης του λαού

Επίσης δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται η πολιτική συγκυρία με τα ασφαιρα όπλα της «δημοκρατικής αντιμνημονιακής ανατροπής», να μην μπαίνει καθαρά ο αντίπαλος το κεφάλαιο, η ΕΕ, να μην μπαίνει γραμμή ρήξης και αποδέσμευσης από αυτήν, συνολικά το ζήτημα του αντικαπιταλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού δρόμου για τη κοινωνία. Δεν μπορεί να αναπαράγονται οι αυταπάτες της νέας έκδοσης των «αριστερών κυβερνήσεων» όταν βλέπουμε την κατάντια της πρώτης αριστερής κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, να διατηρούνται οι δεσμοί με τους μηχανισμούς του ΣΥΡΙΖΑ στο κράτος, το συνδικαλισμό και αλλού.

Τις προηγούμενες ημέρες αναπτύχθηκαν πρωτότυπες μορφές λαϊκής επικοινωνίας, ιδιαίτερα στην επαρχία ανάμεσα στους μικρομεσαίους αγρότες, τους αυτοαπασχολούμενους και το εργατικό κίνημα. Από αύριο πρέπει να δώσουμε συγκεκριμένη μάχη αυτές οι μορφές να αναπτυχθούν, να μονιμοποιηθούν και να γίνουν μια νέα δοκιμασία -μετά το 2011- μορφών οργάνωσης και πολιτικοποίησης του λαού. Οι πρωτοβουλίες συγκρότησης του εργατικού κινήματος και της αριστερής του πτέρυγας πρέπει να παίρνονται κάτω από αυτή την λογική. Και σε αυτή την κατεύθυνση δεν χωράνε αυταπάτες για τον ρόλο του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού κάθε είδους! Εκεί πρέπει να μπει η προοπτική της άμεσης κλιμάκωσης του αγώνα μέσα τον Φλεβάρη και όχι το πισωγύρισμα στην αποτυχημένη λογική του «αγώνας όταν κατέβει», που δυστυχώς στηρίζουν οι άλλες δυνάμεις της αριστεράς...

Αριστερή ρήξη με την ηγεμονία του ρεφορμισμού

Πάνω σε αυτή την λογική είναι κρίσιμο ζήτημα η συνένωση ευρύτερων δυνάμεων με σημείο εκκίνησης την ελπιδοφόρα συσπείρωση των πέντε οργανώσεων της Αριστεράς που συνυπέγραψαν μία ουσιαστική πλατφόρμα παρέμβαση στην μάχη για το ασφαλιστικό (Ανασύνθεση, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Ένωση Δικαίων, Εργατικός Αγώνας, Ξεκίνημα). Οι διεργασίες αυτού του είδους μπορούν να αποκτήσουν δυναμική και να συνεισφέρουν στον αγώνα για την ανατροπή της επίθεσης, το άνοιγμα δρόμων ρήξης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Είμαστε αισιόδοξοι ότι υπάρχει ένα μεγάλο και διευρυνόμενο φάσμα δυνάμεων, αγωνιστών και ομαδοποιήσεων που θέλει να συνεισφέρει στην μάχη για την ανατροπή, χωρίς τα όρια του ηγεμονικού ρεφορμισμού της προηγούμενης φάσης. Η συσπείρωση αυτών των δυνάμεων θα είναι ένα πρώτο βήμα την προς την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων στην αριστερά και την κοινωνία.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ 14/2/2016